

[Kulturministeren]

1990, hvor både struktur, organisation og ansættelses- og lønforhold er beskrevet. Problemerne er kendte for både teatrets ledelse og de ansatte. Teatret har allerede etableret en ny organisationsstruktur og et nyt regnskabsstyringssystem. Teatret har nu fået redskaber, der sikrer, at man er i stand til at gennemføre en effektiv styring.

Med udgangspunkt i de røde rapporter fra 1988 vil regeringen fremsætte helt nye forslag til overenskomster og regulativer. Oplægget fra arbejdsgiverside bliver i øjeblikket forhandlet mellem teatret og Kulturministeriet og Finansministeriet, og det er Finansministeriet, der vil komme til at føre forhandlingerne. Målet er langt færre overenskomster, og vi så gerne, at vi nåede frem til så få overenskomster, som man kender det fra den svenske nationalscene.

Et andet mål med denne større gennemgang af overenskomster er at reducere de faste omkostninger for at indbygge meget mere fleksibilitet og for at styrke de kunstneriske aktiviteter med flere nye forestillinger. Vi ved fra de undersøgelser, der er afleveret, at der er en tendens til at betragte en række omkostninger som faste, f.eks. lønudgifterne. Det vil blive nødvendigt nærmere både at undersøge disse faste lønudgifter og at foretage en fornyet vurdering af, hvor store ensembler vi har råd til at have i fremtiden.

Arbejdstidsreglerne bør være mere enkle og gøre det muligt, at det prøves at give forestillinger i et omfang, der er en mere optimal anvendelse af de kunstneriske ressourcer, som vitterlig findes på teatret. Det er også vigtigt at sige, at teatret har disse ressourcer – de kan godt, det ved vi alle sammen, og vi har alle sammen fine eksempler på det – men de meget detaljerede regler om prøvetider og tjenestetider, varsling af prøver og beregning af tjenestetid må tilpasses moderne tiders krav til kunstnerisk produktion, som man også kender det andre steder.

Regeringen lægger vægt på at finde frem til en løsning, der kan sikre en fornyelse af de kunstneriske ensembler. Her er balletten et særligt problem, og det er nødvendigt i forbindelse med nedsættelse af afgangsalderen at finde en løsning i retning af pensionsordninger eller andre former for fratrædelsesydelser. Det vil være nødvendigt med en fornyelse og en fornyelse af de kunstneriske ensembler, ellers er der ingen tro på, at den kunstneriske udvikling

vil indtræffe på Det Kongelige Teater. Det er den kunstneriske kvalitet, det drejer sig om.

Tilsvarende må de ansættelsesformer, der findes, sikre, at den fleksibilitet, der svarer til ændrede forestillinger og et ændret repertoire, virkelig også svarer til det reelle brug, sådan at de kunstnere, der er ansat, også bliver brugt.

Før påske blev personalet på Det Kongelige Teater orienteret om regeringens målsætning og stillet i udsigt, at arbejdsgiverkravene vil blive formuleret i begyndelsen af maj, og de er snart færdigforberedt.

Videre er der behov for at gennemføre en analyse af en lidt anden karakter end den, vi tidligere har modtaget, nemlig af forholdet mellem penge og kunst. Analysen skal omfatte en undersøgelse af dem, der arbejder på teatret, af den arbejdskraft, de forskellige personalegrupper stiller til rådighed, og den måde, den bruges på. Undersøgelsen må indbefatte vurderingen af arbejdstid og rådighedspligt og teatrets helt specielle reglementer.

Gennemførelsen af analysen forudsætter selvfølgelig teatrets medvirken, både ledelse og ansatte, men opgaven vil blive overdraget til et konsulentfirma udefra. Der må ikke kunne rejses tvivl om objektiviteten af denne undersøgelse.

Videre nogle betragtninger om Det Kongelige Teaters bevillinger. Regeringen er indstillet på, at det udgiftsniveau, der blev fastlagt i finansloven for 1991, videreføres for 1992. Vi foreslår, at teatrets bevillingsniveau for de følgende år bliver taget op til ny overvejelse og drøftelse, når resultatet af overenskomstforhandlingerne foreligger. Disse resultater skal sammenholdes med analysen af ressourceforbruget.

Hvad betyder så det? Det betyder, at teatrets ledelse og ansatte skal vise forståelse for, at arbejdsregeloverenskomster skal tilpasses de krav, et moderne samfund må stille, for at vi kan få en velfungerende nationalscene. Grundlæggende må der gennemføres ændringer, der angår faggrænser, vaner og praksis, og som sikrer den bedst mulige udnyttelse af de trods alt fantastiske både økonomiske og personale-mæssige ressourcer, vi har.

Det Kongelige Teater har ikke brug for kunstigt åndedræt, men en alvorlig forståelse for de reelle problemer, det store hus har. Det er ikke bare et spørgsmål om 10 mio. kr. fra eller til, men en dyberegående forståelse for det, der